Cum pot iubi mai mult?
— OSHO

Iubirea îşi este suficientă sieşi. Nu are nevoie de îmbunătăţiri. Este perfectă aşa cum este; nu este menită în nici într-un fel să fie mai perfectă decât este. Chiar şi această dorinţă arată o neînţelegere a iubirii şi a naturii sale. Puteţi avea un cerc perfect? Toate cercurile sunt perfecte; dacă nu sunt perfecte, nu sunt cercuri.

Perfecţiunea este intrinsecă pentru un cerc şi aceeaşi lege se aplică şi iubirii. Nu puteţi iubi mai puţin, nu puteţi iubi mai mult pentru că nu este o cantitate. Este o calitate, care este nemăsurabilă.

Chiar întrebarea demonstrează că nu ai experimentat niciodată iubirea şi încerci să-ţi ascunzi lipsa de iubire în dorinţa de a şti „cum pot iubi mai bine”. Nimeni care cunoaşte iubirea nu poate pune o astfel de întrebare. Iubirea trebuie să fie înţeleasă, nu ca o infatuare biologică – acest lucru este lascivitate. Acest lucru există în toate animalele; nu este nimic special în legătură cu asta; există chiar şi în copaci. Este felul naturii de a se reproduce. Nu este nimic spiritual în lascivitate şi nimic special uman. Deci primul lucru este să faceţi o distincţie clară între lascivitate şi iubire. Lascivitatea este o pasiune oarbă; iubirea este parfumul unei inimi tăcute, în pace, meditative.

Iubirea nu are nimic de-a face cu biologia sau chimia sau hormonii.

Iubirea este zborul conştiinţei voastre către tărâmuri înalte, dincolo de materie şi corp. În momentul în care înţelegeţi iubirea ca pe ceva transcendental, atunci iubirea nu mai este o întrebare fundamentală. Întrebarea fundamentală este cum să transcenzi corpul, cum să cunoşti ceva din interiorul tău care este dincolo – dincolo de ceea ce este măsurabil.

Acesta este sensul cuvântului materie. Vine dintr-o

rădăcină sanscrită, matra, care înseamnă măsurare; înseamnă că este ceva ce poate fi măsurat. Cuvântul materie vine din aceeaşi rădăcină. Întrebarea fundamentală este cum să mergi dincolo de ceea ce este măsurabil şi să intri în nemăsurabil. Cu alte cuvinte, cum să treci de materie şi să-ţi deschizi ochii către o conştiinţă mai expandată. Şi nu există nicio limită pentru conştiinţă – cu cât devii mai conştient, cu atât mai mult realizezi cât de multe sunt posibile în viitor. Cum ajungi la un vârf, un alt vârf se arătă în faţa voastră.

Este un pelerinaj etern.

Iubirea este un produs al înălţării conştiinţei. Este exact ca şi parfumul unei flori.

Nu-l căutaţi la rădăcini; nu se află acolo. Biologia voastră sunt rădăcinile voastre; conştiinţa voastră sunt florile voastre.

Cum deveniţi din ce în ce mai deschişi ca un lotus al conştiinţei, veţi fi surprinşi – vă reîntoarceţi de o experienţă uimitoare, care nu poate fi numită decât iubire. Sunteţi atât de plini de fericire, atât de plini de binecuvântare şi fiecare fibră a fiinţei voastre dansează în extaz! Sunteţi exact ca un nor de ploaie care vrea să plouă. În momentul în care debordaţi de binecuvântare, un dor uimitor creşte în voi pentru a-l împărtăşi.

Iubirea nu este ceva pe care să o poţi lua de la cineva care nu şi-a atins binecuvântarea – şi acesta este misterul întregii lumi.

Toată lumea doreşte să fie iubit şi pretinde că iubeşte. Nu puteţi iubi pentru că nu ştiţi ce este conştiinţa.

Voi nu ştiţi satyam, shivam, sundram; voi nu ştiţi adevărul, experienţa divinului şi parfumul frumuseţii. Sunteţi atât de goi... Nimic nu creşte în fiinţa voastră, nimic nu este verde. Nu există flori în interiorul vostru; primăvara voastră încă nu a apărut.

Iubirea este un produs. Când apare primăvara şi

începeţi dintr-odată să înfloriţi şi realizaţi potenţialul parfum, împărtăşiţi acel parfum, acea graţie, împărtăşind acea frumuseţe înseamnă iubire. Eu nu vreau să vă rănesc dar nu am altă soluţie, trebuie să vă spun adevărul: nu ştiţi ce este iubirea.

Nu puteţi şti pentru că nu aţi pătruns profund în conştiinţa voastră. Nu v-aţi experimentat pe voi înşivă, nu ştiţi nimic despre cine sunteţi. În această orbire, în această ignoranţă, în această inconştientă, iubirea nu creşte. Acest lucru este un deşert în care voi trăiţi. În acest întuneric, în acest deşert, nu există nicio posibilitate ca iubirea să înflorească. În primul rând trebuie să fiţi plini de lumină şi plini de bucurie – atât de plini încât să vă copleşească. Acea energie copleşitoare este iubirea. Atunci iubirea este cunoscută ca cea mai măreaţă perfecţiune din lume. Nu este niciodată prea puţină şi niciodată prea multă.

Chiar propria educaţie este atât de nevrotică, atât de bolnavă psihologic încât distruge toate posibilităţile creşterii interioare. Sunteţi învăţaţi încă de la început să fiţi perfecţionişti şi apoi voi în mod natural vă aplicaţi ideile perfecţioniste în toate lucrurile, chiar şi în iubire. Zilele trecute am descoperit o declaraţie: un perfecţionist este o persoană care îndura multe dureri şi oferă şi mai multe dureri celor din jur. Şi rezultatul este o lume mizerabilă. Toţi oamenii încearcă să fie perfecţi. Şi în momentul în care cineva începe să încerce să fie perfect, el începe să se aştepte ca altcineva să fie perfect. El începe să condamne lumea, să umilească oamenii. Asta au făcut aşa zişii sfinţi de-a lungul vremurilor. Asta v-au făcut religiile voastre – v-au otrăvit fiinţa cu ideea perfecţiunii. Pentru că nu puteţi fi perfecţi, începeţi să vă simţiţi vinovaţi, vă pierdeţi respectul faţă de voi înşivă. Şi omul care şi-a pierdut respectul faţă de el însuşi, şi-a pierdut demnitatea de a fi uman.

Mândria voastră a fost distrusă, umanitatea voastră a fost distrusă de un cuvânt frumos: perfecţiunea. Omul nu

poate fi perfect. Da, există ceva ce omul poate experimenta, dar este dincolo de concepţia obişnuită a omului. Dacă omul experimentează de asemenea divinul, el nu poate cunoaşte perfecţiunea. Perfecţiunea nu este ca o disciplină; nu este ceva ce puteţi practica. Nu este ceva ce trebuie repetat. Dar acest lucru este predat fiecăruia şi rezultatul este o lume de ipocriţi care ştiu foarte bine că sunt goi în interior dar ei continuă să pretindă tot felul de calităţi care nu sunt decât cuvinte goale.

Când spuneţi cuiva „te iubesc", v-aţi gândit vreodată ce înseamnă? Este doar o infatuare biologică între două sexe?

Atunci odată ce v-aţi satisfăcut apetitul animalic, toată aşa-zisa iubire va dispărea. Nu era decât o foame şi v-aţi împlinit foamea şi aţi terminat. Aceeaşi femeie care era cea mai frumoasă din lume, acelaşi bărbat care arată ca Alexandru cel Mare – începeţi să vă gândiţi cum să scăpaţi de el. Va fi foarte înălţător să înţelegeţi această scrisoare scrisă de Paddy către preaiubita sa Maureen: „Draga mea Maureen, de dragul tău aş urca cel mai înalt munte şi aş înota în cea mai adâncă mare. Aş îndura orice dificultate pentru a petrece un moment lângă tine. Iubitul tău, Paddy.

Post scriptum: Voi veni să te văd vineri seara dacă nu plouă".

În momentul în care spui cuiva „te iubesc", voi nu ştiţi ce spuneţi. Nu ştiţi că nu este decât lascivitate, ascunsă după un cuvânt frumos, iubirea. Va dispărea. Este foarte momentan. Iubirea este ceva etern. Este experimentarea lui Buddha, nu a oamenilor inconştienţi de care lumea este plină.

Doar câţiva oameni au cunoscut ce este iubirea şi aceşti aceiaşi oameni sunt cei mai treziţi, cei mai iluminaţi, cele mai înalte vârfuri ale conştiinţei umane. Dacă vreţi să cunoaşteţi cu adevărat iubirea, uitaţi iubirea şi amintiţi-vă

de meditaţie. Dacă doriţi să aduceţi trandafiri în grădina voastră, uitaţi de trandafiri şi aveţi grijă de tufişuri. Îngrijiţi-i, stropiţi-i cu apă, aveţi grijă să aibă cantitatea potrivită de soare, apă. Dacă totul este îngrijit cum trebuie, în tonul potrivit, trandafirii sunt destinaţi să apară. Nu îi puteţi aduce mai devreme, nu îi puteţi forţa să se deschidă mai devreme. Şi nu-i puteţi cere unui trandafir să fie mai perfect. Aţi văzut vreodată un trandafir care să nu fie perfect? Ce vreţi mai mult decât atât? Fiecare trandafir în unicitatea sa este perfect. Dansând în vânt, în ploaie, în soare... nu puteţi vedea frumuseţea imensă, fericirea absolută: un trandafir obişnuit radiază splendoarea ascunsă a existenţei. Iubirea este trandafirul din fiinţa voastră. Dar pregătiţi-vă fiinţa, concediaţi-vă întunericul şi inconştienţa. Deveniţi din ce în ce mai alerţi şi conştienţi şi iubirea va veni în acordul propriu, în timpul propriu. Nu trebuie să vă îngrijoraţi pentru acest lucru. Şi oricând vine este întotdeauna perfect. Iubirea este o experienţă spirituală care nu are nicio legătură cu sexele şi nici cu corpurile, ci are legătură cu fiinţa interioară.

Dar voi nici măcar nu aţi intrat în propriul templu. Voi nu ştiţi deloc cine sunteţi şi încercaţi să aflaţi cum să iubiţi mai bine. În primul rând fiţi voi înşivă; în primul rând cunoaşteţi-vă pe voi şi iubirea va veni ca o recompensă. Este o recompensă de dincolo. Vă adumbreşte ca soarele pe flori... vă umple fiinţa. Şi continuă să vă adumbrească şi aduce un dor enorm de a împărtăşi. În limbajul uman acea împărtăşire poate fi descrisă doar prin cuvântul iubire. Nu spune prea mult, dar indică direcţia corectă. Iubirea este umbra conştiinţei. Fiţi mai conştienţi şi iubirea va veni la voi. Este un oaspete care vine, care vine inevitabil la cei care sunt pregătiţi pentru a o primi. Dar voi nu sunteţi măcar pregătiţi să o recunoaşteţi. Dacă iubirea apare la uşa voastră, nu o veţi recunoaşte. Dacă iubirea vă bate la uşă, s-ar putea să găsiţi o mie şi una de scuze; poate gândiţi că este un vânt puternic, sau o altă scuză; nu aţi

deschide uşa. Şi chiar dacă aţi deschide uşa, nu aţi recunoaşte iubirea pentru că nu aţi mai văzut niciodată iubire; cum aţi putea-o recunoaşte? Nu puteţi recunoaşte decât ceea ce cunoaşteţi. Când iubirea vine pentru prima dată şi va umple fiinţa, sunteţi pur şi simplu copleşiţi şi intrigaţi. Nu ştiţi ce se întâmplă. Ştiţi că inima vă dansează, ştiţi că sunteţi înconjuraţi de muzică celestă, cunoaşteţi parfumuri pe care nu le-aţi mai cunoscut până acum. Dar durează ceva timp pentru a pune cap la cap aceste experienţe şi pentru a vă aminti că poate aşa se simte iubirea. Încet încet, se înfiripă în fiinţă. Doar misticii cunosc iubirea. În afară misticilor, nu există nicio altă categorie de fiinţe umane care să fi experimentat vreodată iubirea. Misticii au monopolul asupra iubirii. Dacă doriţi să cunoaşteţi iubirea, va trebui să intraţi în lumea misticilor. Iisus a spus „Dumnezeu este iubire”. El a făcut parte dintr-o şcoală a misterelor, eseniană, o şcoală antică a misterelor. Dar probabil că nu a absolvit şcoala misterelor, pentru că ceea ce spune el nu este corect. Dumnezeu nu este iubire, iubirea este Dumnezeu – şi diferenţa este enormă; nu este doar o schimbare de cuvinte. În momentul în care spui Dumnezeu este iubire, spui pur şi simplu că iubirea nu este decât un atribut al lui Dumnezeu. El este de asemenea şi înţelepciune, compasiune, iertare, poate fi un milion de lucruri în afară de iubire; iubirea nu este decât unul dintre toate atributele lui Dumnezeu. Şi de fapt, chiar să o faci un mic atribut al lui Dumnezeu este foarte iraţional şi ilogic, pentru că dacă Dumnezeu este iubire, atunci el nu poate fi „doar”.

Dacă Dumnezeu este iubire atunci el nu poate fi destul de crud pentru a-i trimite pe păcătoşi în iad. Dacă Dumnezeu este iubire atunci Dumnezeu nu poate fi legea. Un mare mistic, Sufi, a arătat o mai mare înţelegere decât Iisus când a spus „voi merge înainte fiind eu însumi. Nu voi fi atent la niciun preot sau învăţător, pentru că am încredere că iubirea lui Dumnezeu îmi este de ajuns; nu

pot comite un păcat care să poată fi mai mare decât iubirea sa. Deci de ce să-mi fac griji? Mâinile noastre sunt mici şi păcatele noastre sunt mici. Raza noastră de acţiune este mică; cum să comitem păcate pe care iubirea lui Dumnezeu să nu le poată ierta? Dacă Dumnezeu este iubire, atunci el nu poate fi prezent în ziua judecăţii pentru a alege sfinţii şi a arunca milioanele şi milioanele de oameni rămaşi într-un iad pentru eternitate". Învăţăturile esenienilor erau exact opusul; Iisus le citează greşit. Poate nu era destul de împământat în învăţăturile lor. Învăţăturile lor erau „Iubirea este Dumnezeu". Este o diferenţă imensă. Acum Dumnezeu devine doar un atribut al lui Dumnezeu; acum Dumnezeu devine doar o calitate a imensei experienţe a iubirii. Acum Dumnezeu nu mai este o persoană ci doar o experienţă a celor care au cunoscut iubirea. Acum Dumnezeu devine secundar iubirii. Şi eu vă spun că esenienii aveau dreptate.

Iubirea este valoarea ultimă, înflorirea finală.

Nu există nimic dincolo de ea; de aceea nu o puteţi perfecţiona. De fapt, înainte de a o obţine, va trebui să dispăreţi. Când iubirea va fi acolo, voi nu veţi mai fi acolo.

Un mare mistic din est, Kabir, are o declaraţie foarte semnificantă – o declaraţie care poate fi făcută doar de cineva care a experimentat, care a realizat, care a intrat în sanctuarul interior al realităţii ultime. Declaraţia este „am căutat adevărul, dar este ciudat să spun că, atât timp cât căutarea era acolo, adevărul nu a fost găsit. Şi când adevărul a fost găsit, am privit în jur… eu eram absent. Când adevărul a fost găsit, căutătorul nu mai era; şi când căutătorul era, adevărul nu era nicăieri".

Adevărul şi căutătorul nu pot exista împreună. Voi şi iubirea nu puteţi exista împreună. Nu este posibilă o coexistenţă. Ori voi, ori iubirea, puteţi alege. Dacă sunteţi pregătiţi să dispăreţi, să vă topiţi şi să fuzionaţi, lăsând în urma doar o conştiinţă pură, iubirea va înflori. Nu o puteţi

perfecţiona pentru că nu veţi fi prezenţi. Şi nici nu are nevoie de perfecţionare; întotdeauna vine perfectă. Dar iubirea este unul dintre acele cuvinte pe care toată lumea îl foloseşte şi nimeni nu îl înţelege. Părinţii îşi spun copiilor „noi vă iubim” şi ei sunt oamenii care îşi distrug copiii. Ei sunt oamenii care dau copiilor lor tot felul de prejudecăţi, tot felul de superstiţii moarte. Ei sunt oamenii care îşi împovărează copiii cu o mulţime de prostii pe care multe generaţii le-au cărat şi care sunt transmise din tată în fiu. Nebunia continuă… devenind monstruoasă. Totuşi, toţi părinţii cred că îşi iubesc copiii. Dacă într-adevăr şi-ar iubi copiii, nu şi-ar dori ca aceştia să fie imaginea lor, pentru că ei sunt nefericiţi şi nimic altceva.

Care este experienţa lor de viaţă? Mizerie pură, suferinţă… viaţa nu a fost o binecuvântare pentru ei, ci un blestem. Şi totuşi în continuare ei doresc ca şi copiii lor să fie exact la fel ca şi ei. Am fost un oaspete într-o familie. Stăteam seara în grădina lor. Soarele apunea şi era o seară frumoasă, liniştită. Păsările se întorceau în copaci, şi copilul mic al familiei stătea lângă mine. L-am întrebat „ştii cine eşti?” Şi copiii sunt mult mai clari, percep mai bine decât adulţii, pentru că adulţii sunt stricaţi, corupţi, poluaţi cu tot felul de ideologii, religii. Acel copil mic m-a privit şi a spus „îmi pui o întrebare foarte dificilă”. Am spus „ce este atât de dificil la această întrebare?” El a spus „dificultatea constă în faptul că sunt singurul copil al părinţilor mei, şi de când îmi pot aminti, oricând venea câte un oaspete, cineva îmi spunea că ochii mei arată ca ai tatălui meu, altcineva îmi spunea că nasul meu arată cu cel al mamei mele, că faţa mea arată cu cea a unchiului. Deci nu ştiu cine sunt pentru că nimeni nu îmi spune că ceva ar semăna cu mine”. Dar asta s-a întâmplat cu fiecare copil. Voi nu lăsaţi copilul să se experimenteze singur, şi nu lăsaţi copilul să devină el însuşi. Voi încărcaţi copilul cu propriile ambiţii neîmplinite. Fiecare părinte doreşte ca şi copilul său să fie imaginea sa. Dar un copil are un destin al său;

dacă el devine imaginea ta, el nu va deveni niciodată el însuşi.